

Пише
Душан ГЛИШИЋ

Карактер

Овај број „Одбране“ држите у рукама само десетак дана после задивљујуће победе српске оmlадинске фудбалске репрезентације над бразилским вршњацима и освајања шампионске круне. Србија је постала првак света у фудбалу! Сећате ли се и данас тога, сећате ли се шампионског балкона и радости коју су нам ти младићи приредили? Тражи се искрен одговор.

Е сад, кад смо искрено одговорили, да кажемо и зашто је то тако. Реч је, наравно, о карактеру. Омладинска репрезентација Србије је на Мундијалиту у Новом Зеланду показала нешто чиме се одавно не дичимо. Красила их је упорност, истрајност и дисциплина до последњег судијског звиждука. Све њихове утакмице у нокаут фази имале су полчасовне продужетке, а они су трчали и преносили лопту у противнички део терена као да је утакмица тек почела. Веровали су да могу, веровали су у свој успех. Знали су да је срећа савезник упорних и истрајних. Били су сигурни да се до победе долази само максималним трудом и залагањем. Тако су се и понашали. И заслужили су срећу. Срећа је била део њиховог успеха на турниру, али део на који с правом рачунају само упорни. Та мера залагања, какву су приказали српски оmlадинци на првенству света у фудбалу, одавно није виђена у Србији. Не само на фудбалском терену.

Стога је наступ оmlадинске фудбалске репрезентације на светском првенству у Новом Зеланду парадигматичан, исто онолико колико је то био и чин њеног капитана и најбољег голмана света када је, током инфарктне пенал завршнице на утакмици са репрезентацијом САД, напустио свој гол и, капитенски, одговорно, одлучио да шутира последњи, славодобитнички, пенал. Знао је да ни једном његовом другу у том тренутку није било лако и да та одговорност њему, по дефиницији, припада. Нажа-

лост, његов ударац није био победнички, па се поново нашао на гол линији. Није се обесхрабрио, веровао је да још није све изгубљено, да наде има до последњег тренутка. Као и много пута до тада. Такво размишљање постало је део његовог карактера, део карактера целе те репрезентације, карактера који им је, временом, усадио њихов тренер.

Награда је убрзо уследила, противник није погодио гол, а затим је Рајковић одбранио још један пенал и тако одлучујуће допринео елиминисању САД и свему што се даље догађало.

Лако је младима да верују у себе. Ту веру имају наши математичари, ватерполисти, одбојкаши, истакнути музичари, освајачи медаља на многим такмичењима широм Европе и света. Мали смо народ, а „свако мало“ нас деца изненаде медаљама и изненађујућим успехом. Не неочекиваним, јер нада је у природи човека. Али, ипак изненађујућим.

Изненађујућим зато што, као друштво, не чинимо ништа, или готово ништа, да с правом (и аргументима) очекујемо врх. Наши златни оmlадинци отишли су на Нови Зеланд готово неприметно, баш као и силни математичари, физичари, златни студенти... Број и обим текстова и прилога о њима повећавао се, у међувремену, геометријском прогресијом, показујући меру нашег изненађења. И радости, наравно. Такав однос јавности, не само медија већ и друштва у целини, власти, интелигенције, науке, према најбољима, према правим друштвеним вредностима, према успеху до кога се долази упорним и истрајним радом, пружањем максимума у свему што радиш, такође је парадигматичан. Немамо времена за истрајност, немамо срце за успех, немамо карактер за врх. Они који све то, ипак, имају, све ређе остају у Србији. ■

Да нема златних спортиста, бриљантних младић математичара, информатичара и астрофизичара и других освајача разнобојних племенитих одличја, чему бисмо се радовали?